

DE JULIE
KAGAWA
NEW YORK TIMES BESTSELLERAUTEUR

VERLOREN

PRINS
THE IRON FEY
DEEL 5

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2012 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *The Lost Prince*
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Limited
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1239 1
NUR 285
Vierde druk juni 2023

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK I

De nieuwe

Mijn naam is Ethan Chase.

En of ik ooit mijn achttiende verjaardag zal halen, is nog maar de vraag.

Ik doe niet zomaar een beetje dramatisch, het is echt zo erg. Ik zou alleen willen dat ik niet zoveel mensen had meegesleept in deze rotzooi. Niemand zou moeten lijden vanwege mij. En zij al helemaal niet. Als ik iets in mijn leven zou kunnen overdoen, dan zou ik haar nooit mijn wereld hebben laten zien, de verborgen wereld overal om ons heen. Ik had beter moeten weten. Als je ze eenmaal gezien hebt, laten ze je nooit meer met rust. Ze laten je nooit meer gaan. Als ik sterker was geweest, dan zou ze nu misschien niet bij me zijn, terwijl onze laatste seconden wegtikken en we wachten op de dood.

Het begon allemaal op de dag dat ik werd overgeplaatst naar een nieuwe school. Voor de zoveelste keer.

De wekker ging om zes uur, maar toen was ik al een uur wakker, klaar voor weer een nieuwe dag in mijn bizarre, gestoorde leven. Ik wilde dat ik een van die types was die hun bed uit rollen, een T-shirt aantrekken en meteen in de startblokken staan, maar mijn leven is helaas niet zo gewoon. Om een voorbeeldje te geven: vandaag heb ik de zijvakken van mijn rugzak gevuld met gedroogd sint-janskruid. Tussen mijn pennen en mijn schrijfblok heb ik een potje zout gestopt. In de hakken van de nieuwe laarzen die mam me aan het begin van het schooljaar heeft gegeven heb ik drie spijkers geslagen. Onder mijn shirt draag ik een ketting met een ijzeren kruis eraan, en vorige zomer heb ik mijn oren laten piercen met metalen studs. Tegelijkertijd had ik ook een lipring en een wenkbrauwpiercing genomen, maar pap ging compleet uit zijn plaat toen ik thuiskwam, en uiteindelijk mocht ik alleen de studs houden.

Ik wierp een snelle blik in de spiegel, om mezelf ervan te verzekeren dat ik er zo onbenaderbaar mogelijk uitzag. Soms betrapte ik mam erop dat ze een beetje treurig naar me zat te loeren, alsof ze zich afvroeg waar haar kleine jongen was gebleven. Net als mijn vader had ik ooit bruine krullen, tot de dag dat ik de schaar in mijn haar zette om het tot ongelijke stekels te verknippen. Vroeger waren mijn ogen helderblauw zoals die van mam, en, zo zeggen ze, mijn zus. Maar in de loop van de jaren zijn ze donkerder geworden; ze zijn verkleurd tot een rokerig blauwgrijs. Omdat ik altijd zo moeilijk kijk, zegt pap voor de grap.

Vroeger sliep ik nooit met een mes onder mijn matras, zout op de vensterbank of een hoefijzer boven de deur. Toen was ik nooit ‘tobberig’, ‘vijandig’ of ‘onuitstaanbaar’. Ik glimlachte veel vaker, en soms lachte ik zelfs. Dat doe ik nu bijna nooit meer.

Ik weet dat mam zich zorgen over me maakt. Pap noemt het doodgewone puberale opstandigheid; hij gelooft dat het maar een ‘fase’ is waar ik wel weer uit zal groeien. Sorry, pap, mijn leven is al-

lesbehalve normaal. En daar probeer ik zo goed mogelijk mee om te gaan.

‘Ethan?’ Mams stem klonk zacht en aarzelend van de andere kant van mijn deur. ‘Het is al over zessen. Ben je je bed al uit?’

‘Ik ben wakker.’ Ik pakte mijn rugzak en hees hem over mijn witte blouse, die ik binnenstebuiten aanhad zodat het label recht omhoog stak uit de kraag. Nog zo’n eigenaardigheidje waaraan mijn ouders inmiddels gewend waren geraakt. ‘Ik kom eraan.’

Nadat ik mijn sleutels had gepakt, liep ik mijn kamer uit, terwijl dat bekende gevoel van berusting en angst langzaam steeds sterker werd. Vooruit, deze dag kon niet snel genoeg achter de rug zijn.

Ik heb een rare familie.

Dat zou je niet zeggen als je ons ziet. We lijken doodnormaal, een leuk Amerikaans gezin, in een gezellige buitenwijk met mooie schone straten en aardige burens aan twee kanten. Tien jaar geleden woonden we midden in het moeras en fokten we varkens. Tien jaar geleden waren we arme boerenkinkels, maar we waren hartstikke gelukkig. Dat was voor we naar de stad verhuisden, voor we de beschaving weer opzochten. Mijn vader was er eerst niet blij mee; hij was zijn hele leven al boer. Voor hem was het moeilijk om zich aan te passen, maar uiteindelijk lukte het hem. Mam had hem er ten slotte van weten te overtuigen dat we dichterbij de mensen moesten gaan wonen, dat dat goed was voor mij omdat die eeuwige eenzaamheid me begon op te breken. Dat was het verhaal dat ze tegen pap ophing, maar ik wist wat de echte reden was. Ze was bang. Ze was bang voor hén, bang dat ze me weer mee zouden nemen, dat ik opnieuw gekidnapt zou worden door de fae en zou verdwijnen in Nimmernimmer.

Jep, ik zei het al, mijn familie is raar. En dit is nog niks.

Ik schijn ook nog ergens een zus te hebben. Een halfzus, die ik in geen jaren heb gezien. En niet omdat ze het zo druk heeft, getrouwd is of aan de overkant van de oceaan in een ander land woont.

Nee, het komt omdat ze een koningin is. Een elfenkoningin, een van hen, en daarom kan ze nooit meer thuiskomen.

Je maakt mij niet wijs dat dat normaal is.

Natuurlijk kan ik dit aan niemand vertellen. Voor gewone mensen blijft de wereld van de fae verborgen, want die is betoverd en onzichtbaar. De meeste mensen zouden een kobold nog niet herkennen als hij tegen ze op klom en in hun neus beet. Er zijn maar heel weinig pechvogels die het Zicht hebben, zodat ze de fae kunnen zien rondhangen in donkere hoeken en onder hun bed. Zij weten dat ze zich het akelige gevoel dat je wordt bekeken niet zomaar verbeelden, en dat de geluiden in de kelder en op zolder niet veroorzaakt worden door krakend hout.

Ik ben één van die mensen. Heb ik even mazzel.

Mijn ouders maken zich natuurlijk zorgen, vooral mam. Mensen vinden me vreemd, onberekenbaar, misschien zelfs wel gek. Dat krijg je als je overal elfjes ziet. Want als de fae eenmaal weten dat je ze kunt zien, dan maken ze je leven tot een hel.

Vorig jaar werd ik van school getraptd omdat ik de bibliotheek in brand had gestoken. Wat moest ik zeggen? Dat ik onschuldig was omdat ik probeerde te ontsnappen aan een bende roodkappen die me vanaf de straat gevolgd was? Dat dit niet de eerste keer was dat de fae me in de problemen hadden gebracht? Ik was de rotte appel waarover de leraren zachtjes fluisterden, die stille, gevaarlijke figuur van wie iedereen verwachtte dat hij vandaag of morgen in het journaal zou opduiken in verband met een of andere afgrijselijke misdaad. Soms werd ik er razend van. Persoonlijk kon het me niet zoveel schelen wat ze van me dachten, maar voor mam was het ontzettend moeilijk. En dus probeerde ik braaf te zijn, al leek dat geen enkele zin te hebben.

Dit semester ging ik naar een nieuwe school, op een andere plek. Daar kon ik 'een frisse start maken', maar dat zou niets uitmaken.

Zolang ik de fae kon zien, zouden ze me nooit met rust laten. Ik kon niets anders doen dan mezelf en mijn familie beschermen, en dui- men dat ik ondertussen niemand kwaad zou doen.

Mam zat aan de keukentafel op me te wachten, maar pap was ner- gens te bekennen. Hij draaide nachtdiensten bij UPS en sliep vaak door tot halverwege de middag. Meestal zag ik hem alleen bij het avondeten en in het weekend. Dat betekende niet dat hij in zalige on- wetendheid leefde over wat ik allemaal uitvoerde. Mam kende me misschien beter, maar pap had er totaal geen moeite mee om een for- se straf uit te delen als hij dacht dat ik me liep te drukken, of als mam over me klaagde. Twee jaar geleden had ik een dikke onvoldoende voor natuurkunde gekregen, en dat was het laatste slechte cijfer dat ik ooit had gehaald.

‘Een spannende dag,’ zei mam bij wijze van begroeting nadat ik mijn rugzak op het aanrecht had gelegd om een pak sinaasappelsap uit de koelkast te pakken. ‘Weet je zeker dat je je nieuwe school kunt vinden?’

Ik knikte. ‘Ik heb het adres ingesteld op de navigatie van mijn tele- foon. Het is niet zo ver. Ik kom er wel.’

Ze aarzelde. Ik wist dat ze liever niet wilde dat ik er alleen naartoe zou rijden, al had ik me een breuk gewerkt om een auto bij elkaar te sparen. De roestige, grijsgroene pick-up die naast mijn vaders auto op de oprit stond, vertegenwoordigde een hele zomer hamburgers bakken, borden wassen en drank, eten en kots opdweilen. Hij was het resultaat van al die weekenden dat ik tot laat had gewerkt, terwijl ik moest aanzien dat mijn leeftijdgenoten een beetje rondhingen, hun vriendinnetjes zoenden en met geld smeten alsof het uit de lucht was komen vallen. Ik had die wagen verdiend, en er was geen haar op mijn hoofd die ook maar overwoog om de bus naar school te ne- men.

Maar omdat ze die droevige, bijna angstige blik weer in haar ogen

had, zuchtte ik diep en mompelde: ‘Wil je dat ik even bel als ik er ben?’

‘Nee, lieverd.’ Ze kwam overeind en maakte een afwerend gebaar. ‘Het is al goed. Als je maar voorzichtig bent. Alsjeblieft.’

Ik hoorde de woorden die ze niet uitsprak: Kijk alsjeblieft uit. Zorg dat je hun aandacht niet trekt. Sta niet toe dat ze je in de problemen brengen. Probeer dit keer niet van school gestuurd te worden.

‘Doe ik.’

Even bleef ze nog staan treuzelen, maar toen drukte ze een snelle kus op mijn wang en liep naar de woonkamer om net te doen of ze het druk had. Ik klokte mijn sap naar binnen, schonk nog een glas in en zette het pak terug in de koelkast.

Toen ik de deur weer dichtdeed, kwam een van de magneten los, en het briefje dat eronder had gezeten dwarrelde naar beneden. Kalidemonstratie, zaterdag, las ik. Ik raapte het op en stond mezelf toe om een klein beetje zenuwachtig te worden. Een paar jaar geleden was ik begonnen met kali, een Filipijnse vechtsport, om mezelf beter te kunnen beschermen tegen alles wat er op me afkwam. Kali sprak me aan omdat je niet alleen leerde hoe je jezelf met je blote handen kon verdedigen, maar ook oefende met stokken, messen en zwaarden. Omdat het in mijn wereld krioelde van de messentrekkende kobolds en zwaardzwaaiende elfen wilde ik overal op voorbereid zijn. Dit weekend zou onze groep een demonstratie geven tijdens een vechtsporttoernooi, en ik zou meedoen.

Als het me tenminste zou lukken om me tot die tijd gedeisd te houden. Dat was voor mij meestal een stuk lastiger dan je zou denken.

Het is klote om halverwege de herfst op een nieuwe school te moeten beginnen.

Ik kan het weten, ik heb dit allemaal al eerder meegemaakt. De

zoektocht naar je kluisje, de nieuwsgierige blikken in de gang, de gênante momenten als je een tafeltje moet vinden in je nieuwe klas, als twintig paar ogen al je bewegingen volgen.

Misschien is drie keer wel scheepsrecht, dacht ik, terwijl ik me op mijn stoel liet ploffen, die gelukkig achter in de hoek stond. Ik voelde zeker tien paar ogen branden en negeerde ze allemaal. Misschien kon ik voor één keer een semester doorkomen zonder van school getrapt te worden. Nog een jaar... Ik had nog maar één jaar nodig, dan was ik vrij.

Gelukkig riep de lerares me deze keer niet voor de klas om mezelf voor te stellen, dat bespaarde me weer een beschamende vertoning. Ik kon me met de beste wil van de wereld niet voorstellen waarom ze het nodig vonden om iemand zo te vernederen. Alsof het niet moeilijk genoeg was om ertussen te passen zonder dat je in de schijnwerpers werd gezet op je eerste dag. Niet dat ik er ooit tussen zou passen, trouwens.

Ik bleef me bewust van nieuwsgierige blikken, dus ik zorgde dat ik niet opkeek en geen oogcontact hoefde te maken. Toen ik gefluister hoorde, dook ik nog verder in elkaar om de kaft van mijn boek te bestuderen.

Er landde iets op mijn tafel: een half blaadje uit een schrift, opgevouwen tot een vierkantje. Ik bleef naar mijn boek staren, want ik wilde niet eens weten wie het gegooid had. Nadat ik het briefje onder mijn bureau had laten glijden vouwde ik het open.

Ben jij die jongen die zijn school heeft afgefikt? stond er in slordige hakenpoten.

Met een zucht verfrommelde ik het briefje in mijn vuist. Blijkbaar hadden ze de geruchten al gehoord. Geweldig. In het plaatselijke krantje zou wel iets hebben gestaan over een jeugdige crimineel die was gesnapt toen hij de plaats van zijn misdrijf probeerde te ontvluchten. Omdat er geen getuigen waren die hadden gezien dat ik de

bibliotheek ook daadwerkelijk in de hens had gezet, was het me gelukt om aan een gevangenisstraf te ontsnappen. Op het nippertje.

Ergens rechts van me klonk gegrinnik en gefluister, en even later raakte een tweede stukje papier mijn arm. Geïrriteerd besloot ik dat ik het eigenlijk weg moest gooien zonder het te lezen, maar ik kon mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en las het snel.

Heb je echt iemand neergestoken in de bak?

‘Mr. Chase.’

Mrs. Singer kwam door het middenpad op me aflopen. Door haar strenge blik leek het of haar gezicht werd samengeknepen achter haar brillenglazen, maar misschien kwam dat wel door de strakke knot die aan haar hoofdhuid trok en van haar ogen spleetjes maakte. Toen ze me met haar wijsvinger wenkte, rinkelden haar armbanden. ‘Geef eens hier,’ zei ze op een toon die geen tegenspraak duldde.

Zonder haar aan te kijken stak ik het briefje met twee vingers omhoog, en ze trok het uit mijn hand. Even later zei ze: ‘Ik zie je na de les.’

Shit. Nog geen halfuur op een nieuwe school en ik kon alweer nablijven. Dat voorspelde niet veel goeds voor de rest van het jaar. Ik zakte nog verder onderuit en trok mijn schouders op om me tegen de nieuwsgierige blikken te beschermen, terwijl Mrs. Singer terug naar voren liep.

Toen de les was afgelopen, bleef ik zitten luisteren naar het geluid van schuivende stoelen, schuifelende voeten en tassen die over schouders werden gegooid. Om me heen klonken stemmen, leerlingen die zich kletsend en lachend terugtrokken in hun eigen groepjes. Toen ze langzaam begonnen te vertrekken keek ik eindelijk op, waarna ik mijn blik over de achterblijvers liet glijden. Bij het bureau van Mrs. Singer stond een blonde jongen met een bril, die maar dooratelde, terwijl zij rustig en geamuseerd luisterde. Aan de gretige

jongehondjesblik in zijn ogen te zien was hij smoorverliefd, of anders probeerde hij het tot haar lievelingetje te schoppen.

Een groepje meisjes stond bij de deur als een stel kakelende kippen bij elkaar. Toen ze weg begonnen te lopen probeerden een paar jongens hun blik te vangen, maar ze werden teleurgesteld. Ik snoof zacht. Succes, mannen. Minstens drie van de meisjes waren blond, slank en beeldschoon, en er waren er een paar bij die ongelooflijk korte rokjes droegen, waardoor je een fantastisch uitzicht had op hun eindeloze gebruinde benen. Dit moesten de cheerleaders van deze school zijn. Jongens als ik maakten geen schijn van kans, maar dat gold eigenlijk voor iedereen die niet stinkend rijk of een kei in sport was.

En toen draaide een van de meisjes zich om. Ze keek me recht aan.

Ik keek weg, in de hoop dat niemand het gemerkt had. Cheerleaders, zo had ik ontdekt, waren meestal het vriendinnetje van enorme, extreem bezitterige footballspelers, types die eerst sloegen en daarna pas vragen stelden. Ik had geen zin om op mijn eerste dag al tegen mijn kluisje of een wc-deur gesmeten te worden om mijn gezicht te laten verbouwen, alleen omdat ik het lef had gehad om naar de vriendin van zo'n kleerkast te kijken. Het gefluister zwol aan, en ik verbeeldde me dat er gewezen werd. Plotseling klonken er geschokte gilletjes.

'Ze gaat het echt doen,' siste iemand toen er voetstappen klonken. Een van meisjes had haar roedel verlaten en naderde mij. Geweldig.

Ga weg, dacht ik, nog verder achteruitschuivend in de richting van de muur. Je hebt helemaal niets bij mij te zoeken. Ik zit hier niet om jou de kans te geven om te bewijzen dat je niet bang bent van dat nieuwe stuk tuig, en ik heb geen zin om ruzie te krijgen met je oerstomme vriendje. Laat me met rust.

'Hoi.'

Gelaten draaide ik me om en keek in het gezicht van een meisje.

Ze was kleiner dan de rest, en eerder knap en schattig dan sierlijk en volmaakt. Haar lange steile haar was inktzwart, op een paar plukken rondom haar gezicht na die ze hemelsblauw had geverfd. Ze droeg sneakers, en haar donkere spijkerbroek sloot mooi aan om haar slanke benen, maar zat niet zo strak dat hij erop geschilderd leek. Haar warmbruine ogen keken op me neer, terwijl ze met haar handen achter haar rug op en neer stond te wiebelen, alsof ze onmogelijk stil kon blijven staan.

‘Sorry voor het briefje,’ zei ze toen ik haar wantrouwig bleef aanstaren. ‘Ik zei nog tegen Regan dat ze dat niet moest doen, want Singer heeft ogen als een havik. We wilden je niet in de problemen brengen.’ Het hele lokaal leek op te lichten toen ze glimlachte. Daar baalde ik van, want ik had er geen enkele behoefte aan dat het lokaal lichter werd. Ik wilde niet dat me iets bijzonders zou opvallen aan dit meisje, en al helemaal niet dat ze een ontzettend lekker ding was.

‘Ik ben Kenzie. Eigenlijk heet ik voluit Mackenzie, maar iedereen noemt me Kenzie. Als je me Mac noemt krijg je een knal.’

Het groepje meisjes achter haar stond druk fluisterend naar ons te staren. Plotseling voelde ik me net een aap in de dierentuin en dat beviel me niets. Voor hen was ik gewoon een vreemd geval, die moeilijke nieuwe gozer waar je zo lekker over kon roddelen.

‘En jij bent?’ informeerde Kenzie bemoedigend.

Ik keek weg. ‘Niet geïnteresseerd.’

‘Oké. Wow.’ Ze klonk verrast maar niet boos – nog niet. ‘Dat had ik niet verwacht.’

‘Wen er maar aan.’ Inwendig kromp ik in elkaar toen ik mijn eigen stem hoorde. Ik gedroeg me als een eikel, daar was ik me volledig van bewust. Ik wist ook dat ik mijn kansen om geaccepteerd te worden op deze school vakkundig aan het verprutsen was. Zo praatte je niet tegen een populaire cheerleader, tenminste niet als je geen sociale

paria wilde worden. Ze zou teruggaan naar haar vriendinnen, er zou even flink gekletst worden, en daarna zouden de geruchten zich verspreiden. De rest van het jaar zou niemand me nog aankijken.

Mooi, dacht ik, om mezelf te overtuigen. Dat was precies wat ik wilde, op die manier bleef iedereen gezond. Van mij mochten ze me met rust laten.

Maar het meisje ging niet weg. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat ze achteroverleunde en haar armen over elkaar sloeg, nog steeds met die scheve grijns op haar gezicht. ‘Je hoeft niet zo lullig te doen,’ zei ze, blijkbaar totaal niet onder de indruk van mijn agressieve houding. ‘Ik vraag niet of je met me uit wilt, ik wil gewoon weten hoe je heet. Lomperik.’

Waarom praatte ze nog tegen me? Was ik soms niet duidelijk geweest? Ik had geen zin in dit gedoe. Ik was niet van plan om haar vragen te beantwoorden. Hoe langer ik met iemand in gesprek was, hoe groter de kans dat zij het in de gaten kregen. Dan zou de nachtmerrie weer van voren af aan beginnen. ‘Ik heet Ethan,’ mompelde ik, mijn ogen nog steeds strak op de muur. Ik dwong mezelf om verder te gaan: ‘En nu aftaaien.’

‘Nou, nou, wat ben jij aardig.’

Mijn woorden hadden niet het gewenste effect. In plaats van haar weg te jagen, leek ze me eerder spannend te vinden. Wat kregen we nou? Ik gaf niet toe aan de behoefte om haar aan te kijken, al had ik zo’n idee dat ze nog steeds stralend naar me stond te glimlachen.

‘Ik probeerde gewoon aardig te zijn, omdat het je eerste dag is en zo. Reageer je altijd zo als je nieuwe mensen ontmoet?’

‘Mackenzie.’ De stem van de lerares sneed door de klas. Kenzie draaide zich om, waardoor ik de kans kreeg om haar wat beter te bekijken. ‘Ik wil Ethan even spreken,’ vervolgde ze glimlachend. ‘Dus hup, naar je volgende les.’

Kenzie knikte. ‘Tuurlijk, Mrs. Singer.’ Ze keek op en betrapte me

terwijl ik naar haar zat te staren. Voor ik kon wegstaren lachte ze breed. 'Ik zie je nog wel, macho.'

Ze stuiterde terug naar haar vriendinnen, die zich giechelend en fluisterend om haar heen verzamelden. Ze wierpen weinig subtiele blikken achterom terwijl ze de gang op liepen, waarna ik alleen achterbleef met de lerares.

'Kom eens hier, Ethan. Ik heb geen zin om door het hele lokaal te moeten schreeuwen.'

Ik hees mezelf overeind, slenterde naar de voren en ging op de eerste rij in een stoel hangen. Mrs. Singers priemende zwarte oogjes keken me van over haar bril strak aan toen ze van wal stak met een preek waarin ze verklaarde dat ze geen flauwekul zou tolereren, maar dat ze mijn situatie begreep en dat het misschien nog goed kon komen met mij als ik maar een beetje mijn best zou willen doen.

Alsof het zo simpel was.

Bedankt, dacht ik, maar doe geen moeite. Ik had dit allemaal al eerder gehoord. Dat het heel zwaar moest zijn om opnieuw te beginnen op een nieuwe school. Dat ik het thuis wel moeilijk zou hebben. Hoe haalden ze het in hun hoofd om net te doen of ze wisten wat ik meemaakte? Ze kenden me niet eens. Ze wisten niets over mijn leven. Dat wist niemand.

En als het aan mij lag zou dat altijd zo blijven.

De twee volgende lessen overleefde ik op dezelfde manier, door iedereen om me heen te negeren. Toen het tijd was voor de lunch liepen de leerlingen door de gang in de richting van de kantine, maar ik draaide me om en sloeg de tegenovergestelde richting in.

Mijn medeleerlingen begonnen op mijn zenuwen te werken. Ik wilde naar buiten, weg van de mensenmassa en de nieuwsgierige blikken. Ik had geen zin om in mijn eentje in de val te zitten aan een tafeltje, in angstige afwachting van het moment waarop iemand naar

me toe zou komen om met me te ‘praten’. Dat deden ze niet om aardig te zijn, dat wist ik wel zeker. Dat meisje en haar vriendinnen hadden het verhaal van onze ontmoeting waarschijnlijk al door de hele school rondgestrooid. Misschien had ze er een paar dingen bij gefantaseerd, dat ik haar had uitgescholden, terwijl ik haar op een of andere manier tegelijkertijd probeerde te versieren of zoiets. Hoe dan ook, ik had totaal geen trek in boze vriendjes of verontwaardigde vragen. Ik wilde alleen zijn.

Ik ging een hoek om en liep een volgende gang in, vastbesloten om een verlaten stuk van de school te vinden waar ik in vrede kon eten. En dat was het moment waarop ik precies tegen zo’n situatie op liep die ik uit alle macht probeerde te vermijden.

Een jongen stond met zijn rug tegen de kluisjes. Zijn smalle schouders had hij opgetrokken, en hij keek benauwd en nukdig voor zich uit. Voor hem stonden twee grotere jongens, breedgeschouderd en met dikke nekken. Ze hielden hun slachtoffer tegen de kluisjes gedrukt en keken vol minachting op hem neer. Een fractie van een seconde dacht ik dat de jongen snorharen had. Hij keek me smekend aan, en door zijn dikke bos strokleurig haar ving ik een glimp op van oranje ogen en een paar harige oren die recht omhoog staken op zijn hoofd.

Ik vloekte binnensmonds en gebruikte een woord waarvoor mijn moeder me een pak rammel zou hebben gegeven. Die twee idioten hadden geen idee wat ze aan het doen waren, want ze konden niet zien wat ze echt voor zich hadden. De ‘mens’ die ze in de hoek hadden gedreven was een van hén, een van de fae, in ieder geval voor een deel. De term halfbloed schoot door mijn hoofd, en mijn hand verkrampte om mijn boterhammenzakje. Waarom? Waarom doken ze altijd en overal op? Waarom zaten ze me dag en nacht op de hielen?

‘Niet liegen, mafkees,’ zei een van de pestkoppen. Hardhandig duwde hij de schouder van de jongen tegen de kluisjes. Hij had kort

rossig haar en was iets kleiner dan zijn vierkante vriend, maar het scheelde niet veel. ‘Regan zag je gisteren bij mijn auto rondhangen. Dus jij vindt het grappig dat ik bijna van de weg ben geraakt? Nou?’ Hij duwde de jongen met een galmende dreun opnieuw tegen de kluisjes. ‘Die slang is er niet uit zichzelf in gekropen.’

‘Ik heb niks gedaan!’ protesteerde de halfbloed, terugdeinzend voor de volgende klap. Toen hij zijn mond opendeed, ving ik de glinstering van puntige hoektanden op, maar zijn aanvallers hadden natuurlijk niets in de gaten. ‘Brian, ik zweer het, ik heb het niet gedaan.’

‘O, nee? Dus jij zegt dat Regan liegt?’ vroeg de kleinere. Hij draaide zich om naar zijn vriend. ‘Ik denk dat die gek Regan net een leugenaar heeft genoemd. Hoorde je dat ook, Tony?’

Tony liet zijn knokkels kraken, en Brian richtte zich weer tot de halfbloed. ‘Dat was niet zo slim van je, dombo. Zullen we even naar de wc gaan? Dan stellen we je opnieuw voor aan onze porseleinen vriend.’

Geweldig, dit was net wat ik niet nodig had. Eigenlijk zou ik weg moeten lopen. Hij is half fae, bedacht het deel van mijn hersens dat nog rationeel kon denken. Als je je hiermee bemoeit, trek je zeker hun aandacht.

De halfbloed kromp in elkaar, zichtbaar ongelukkig maar met iets van berusting. Alsof hij gewend was aan deze behandeling.

Ik zuchtte en begon aan mijn zoveelste stomme actie.

‘Gelukkig lopen hier dezelfde achterlijke gorillakoppen rond als op mijn vorige school,’ zei ik zonder van mijn plek te komen. Onmiddellijk draaiden ze zich met grote ogen naar me om, en ik grijnsde. ‘Wat is er, heeft je pappie je zakgeld voor deze maand ingetrokken zodat je nu losers en halvegaren in elkaar moet slaan? Wordt er nog niet genoeg gemept tijdens de training?’

‘En wie mag jij dan wel zijn?’ Brian, de kleinere, stapte dreigend op me af. Ik keek hem strak aan, en bleef grijnzen. ‘Is dit je liefde?’

‘Wil je dood, homo?’ schreeuwde hij.

Natuurlijk begonnen we langzaam de aandacht te trekken. Leerlingen die hun blik hadden afgewend en deden of ze het trio bij de kluisjes niet hadden gezien bleven in de buurt rondhangen, alsof ze voelden dat er geweld in de lucht hing. Geruchten over een gevecht gonsden door de menigte, tot het leek of de hele school stond af te wachten hoe dit kleine drama zou aflopen.

De getergde halfbloed wierp me een angstige, verontschuldigende blik toe voor hij ervandoor ging en tussen de mensen verdween. Ook bedankt, dacht ik. Ik onderdrukte de neiging om met mijn ogen te rollen. Ach, ik was zelf in de poep gaan staan, nu kon ik net zo goed verder glijden.

‘De nieuwe,’ gromde Brians vriend. Hij liep weg bij de kluisjes en verscheen dreigend achter zijn vriend. ‘Die gast uit Southside.’

‘O, die.’ Brian keek van zijn vriend naar mij, en zijn lippen krulden verachtelijk. ‘Jij bent die gek die in de bak iemand heeft neergestoken met een zelfgeknutseld mes,’ vervolgde hij met stemverheffing, zodat iedereen hem kon horen. ‘Nadat je je school in de fik had gezet en een leraar met een mes had bedreigd.’

Ik trok een wenkbrauw op. Echt waar? Dat was nieuw voor me.

Er klonken kreten van verbazing. Het geroezemoes verspreidde zich als een bosbrand door de menigte. Morgen zou de hele school het weten. Ik vroeg me af hoeveel misdaden ik nog zou kunnen toevoegen aan de inmiddels behoorlijk lange lijst die ik in mijn hoofd bijhield.

‘Dus jij vindt jezelf nogal stoer, mietje?’ Aangemoedigd door de steun van de menigte kwam Brian nog wat dichterbij. Te dichtbij. ‘Je bent een pyromaan en een crimineel, lekker belangrijk. Denk je dat ik bang voor je ben?’ Hij lachte dreigend.

Minstens één extra misdaad dus nog.

Ik kwam overeind zodat ik neus aan neus stond met mijn tegen-

stander. ‘Pyromaan zei je?’ Ik grijnsde net zo dreigend terug. ‘En ik dacht nog wel dat je zo stom was als je eruitzag. Heb je dat woord vandaag geleerd?’

Zijn gezicht vertrok, en hij haalde uit. We stonden bijna boven op elkaar, dus de gemene rechtse hoek kwam recht op mijn kaak af. Ik dook eronderdoor, en op het moment dat zijn vuist langs me heen schoot rukte ik aan zijn arm, zodat ik hem tegen de muur kon drukken. Om ons heen klonk gejuich en gebrul toen Brian zich razend van woede omdraaide en voor de tweede keer op me insloeg. Ik draaide me opzij en hield mijn vuisten als een bokser voor mijn wangen om me te kunnen verdedigen.

‘Genoeg!’

Uit het niets doken er een paar leraren op om ons uit elkaar te trekken. Brian bleef vloekend worstelen om me te bereiken en hij probeerde zich zelfs langs de leraar te werken, maar ik liet me rustig opzij duwen. Iemand hield me stevig bij mijn kraag vast, alsof hij bang was dat ik me los zou wurmen of hem een dreun zou verkopen.

‘Naar de directeur, Kingston,’ beval de leraar, Brian voor zich uit duwend door de gang. ‘Opschieten.’ Hij wierp me een boze blik toe. ‘Jij ook, nieuwe. Ik mag hopen dat je geen mes of zoiets bij je hebt, want dan schors ik je voor je met je ogen kunt knippen.’

Toen ze me meesleepten naar het kantoor van de directeur zag ik de halfbloed vanuit de menigte met een ernstige, grimmige blik in zijn oranje ogen naar me loeren. Hij bleef me nakijken tot ze me de hoek om trokken en ik uit het zicht was verdwenen.